

[Kyed.]

om, at Forsikringsraadet ikke var uholdt Part i Sagen. Men jeg maa jo mene, at dette ikke uden videre kan omskrives til „partisk i Sagen“. Udtrykket „uhildet“ i denne Forbindelse er jeg kommet til, efter at jeg har gennemgaaet Sagen i alle dens Forgreninger.

Efter min Opfattelse er der af Forsikringsraadet begaaet Fejl, og naar man har begaaet Fejl og fortsat skal være Raadgiver til den ene Side, saa mener jeg, at man ikke er helt uholdt Iagttager. Dernæst mener jeg, at den Form, de fra Forsikringsraadet til de forsikrede udsendte Skrivelser har faaet — jeg kan t. Eks. henvisse til en Skrivelse, der ledsagede en Anmodning om at stemme for at gaa ind i „Hjælpekassen“ —, var saa skarp mod anderledes opfattende i dette Spørgsmaal, at man uvilkaarligt faar det Indtryk — det fik jeg i hvert Tilfælde, da jeg læste den —, at Forsikringsraadet ikke er uholdt Part i Sagen.

Jeg vil nødig gøre Uret, og jeg vil derfor se paa, hvorledes Dommerne i den Injuriesag, der i sin Tid blev ført for Landsretten, har opfattet saadanne Skrivelser fra Forsikringsraadet til de forsikrede. Dér har ogsaa Dommerne ment, at Forsikringsraadet her i deres Fremstilling af Sagen er gaaet for ensidigt stærkt frem overfor anderledes tænkende; det fremgaar ogsaa af den Landsretsdom, som blev fældet i Injuriesagen. I denne Landsretsdom blev der sagt, at Direktør Thielst, som Ministeren nu flere Gange har nævnt,

„maa antages at have arbejdet godt og ihærdigt i sit Generalagentur“.

Det er Rettens Mening i dette Spørgsmaal. Dernæst udtaler Retten senere:

„Selv med al Hensyntagen til det saaledes foreliggende Bevismateriale for, at Thielst ikke alene har ladet sig lede af Interesser for de forsikrede, finder Retten det dog ikke fuldt berettiget, at der i det ovennævnte Resumé fra Forsikringsraadet — hvilket Resumé, som ovenfor anført, tilmed blev tilsendt Dagspressen af Raadet — omtales, at „Thielst ... har udtalt, at han lod sig lede af egne økonomiske Interesser“. Under Hensyn hertil og den unødvendig skarpe Pointerings af de 3 andre Sagsøgte formodede Motiver til de af dem foretagne Støtteaktioner til Fordel for Thielst samt hele den langvarige Strid og de mellem Kofod og P. O. A. Andersen vekslede ovenfor gengivne Avisartikler finder Retten, at Grundsætningen i Straffelovens § 219 til en vis Grad bør komme til An-

vendelse, og den af de Sagsøgte forskyldte Straf findes derhos efter Omstændighederne ikke at burde bestemmes højere end for hver især af de Sagsøgte en Statskassen tilfaldende Bøde stor 500 Kr.“ § 219 i Straffeloven siger jo nemlig — hvis jeg lige maa kort citere:

„Naar Fornærmelsen tilbagegives Fornærmeren, kunne Domstolene enten for begge Personer eller for den ene af dem anvende ringere Straf eller efter Omstændighederne endog lade Straffen aldeles bortfalde.“

Altsaa, denne Injuriesag endte paa den Maade, at Dommerne fandt, at § 219, hvorefter Fornærmelse kan tilbagegives Fornærmeren, burde bringes i Anvendelse. Hermed har Dommerne ogsaa sagt, meget skarpt efter min Opfattelse, deres Mening om det Resumé, der af Forsikringsraadet er udsendt til de forsikrede, og naar det er Tilfældet, synes jeg, at jeg for mit Vedkommende, uden paa nogen Maade at gaa Forsikringsraadet for nær, havde fuld Ret til i Gaar at sige, at Forsikringsraadet ikke er uholdt Part i denne Sag længere.

Dernæst er der en anden Ting, som gør, at Forsikringsraadet ikke er uholdt Part længere, nemlig at Forsikringsraadet udregnede de to Tilbud, der blev sendt ud til de forsikrede fra „Hjælpekassen“, paa et forkert Grundlag, trods Protest fra Delegationen paa de forsikredes Vegne, og det viser sig jo i dette Tilfælde nu, efter at Landsretsdommen er faldet, som gik Forsikringsraadet imod... (Handelsministeren [Hauge]: Kun delvis!) Ja, men paa det Punkt gik den imod og omstødte det Beregningsgrundlag, Forsikringsraadet havde udregnet „Hjælpekassen“s to Tilbud paa. Dette viser ogsaa, at paa det Punkt har Forsikringsraadet taget fejl. Paa det Punkt har der været en skarp Strid mellem de forsikredes Delegation og Forsikringsraadet, en Strid, i hvilken Forsikringsraadet foreløbig har tabt. Ogsaa det synes jeg er et Bevis for, at man har Lov til at sige, at Forsikringsraadet ikke er uholdt Part i Sagen længere.

Saa udtalte den højtærede Minister sig om den Saldokvittering, som Forsikringsraadet paa de forsikredes Vegne imod de forsikredes Protest afgav til Gotha-Bankens Afdeling i Tyskland imod at faa udbetalt saadant noget som 160.000 Kr. eller ca. 1/5 af en Præmiereserve, som de forsikrede havde til gode i Tyskland. Jeg ser i denne Forbindelse bort fra den Andel, de forsikrede ogsaa havde i den frie Formue, som Gotha-Banken i Tyskland ejede.

Det er oplyst af den højtærede Minister,